

Juweeltjes

Boekje 2017
Sprokkels

We hebben in 2017 het boek:
Want we hebben allemaal de morgen
geschreven

En Juweeltjes van dat jaar in het boek
verwerkt. Hierbij de sprokkels die we niet
hebben gebruikt

Op tafel: groene klimoptakken en een grote groene doek. Een ontmoeting rond de kleur groen past prachtig bij deze stralende voorjaarsdag: alles loopt uit, alles wordt weer groen.....

Waaraan merkte u als kind dat het voorjaar werd?

Mevrouw S: “Ik ben zo benieuwd naar de kastanjeboom hier voor. Het is voor mij de eerste keer.”

Mevrouw A.: “Als je een tuin hebt, dan merk je het. Als het groen ziet, al. Mijn moeder zei: ‘Bij de kippen merk je het al’ (*maakt druk tokkende geluiden*). Kippen en konijnen!”

Mevrouw M.: “Ja. Meer. We moesten allemaal hard werken. Ja, ja. Ja.”

Mevrouw S: “Madeliefjes.”

Mevrouw A.: “Al die kleine katjes komen weer tevoorschijn.”

Mevrouw S: “Ik vond het altijd leuk als de zon begon te schijnen en als je weer warm wordt.”

Mevrouw P.: “Dat de bomen groen werden. De bladeren aan de bomen. Mijn vader in de tuin bezig. Aan de ene kant fruit, aan de andere kant bloemen. Hij moest hard werken. Want we hadden ook een smederij.”

Mevrouw A.: “Al die kleine bloemetjes zijn altijd de eerste. Margrietjes. Dat is het kleine werk allemaal. (...) Plantenbakken, dat kostte geld. Gewoon, de parken, dat hadden we dichtbij.”

Mevrouw S: “Ik ben pas op de Dapper markt geweest. Dat vond ik zo leuk! (nee, geen plantenbakken). We hadden een winkel, mijn vader had overals nergens tijd voor. We speelden gewoon op straat.”

Mevrouw M.: “Mijn moeder had de tuin er bij.”

Mevrouw P.: “Wij hadden een hele grote tuin. Aan de ene kant allemaal bloemen, aan de andere kant allemaal groenten.”

Moest u ook in de tuin mee werken?

Mevrouw M.: “Ja. In de tuin op een gegeven moment dacht ik ik moet me toch verzetten (*met glimlach*)”

Mevrouw P.: “Hadden we rode bessen en kruisbessen. Mijn vader altijd boos: ‘Als ze rijp zijn, hebben jullie ze al opgegeten.’ Ik vond kruisbessen helemaal niet lekker. De rode bessen waren er het eerst af.”

Mevrouw S: “En als mijn opa ’s middags sliep, gaf ik hem altijd een zure bus (*grote glimlach*). Mijn oma was overal mee bezig. Ik heb hartstikke veel plezier gehad. Mijn Limburgse opa.”

Houdt u van groene groenten?

Mevrouw S: “Heerlijke kleine spruitjes.”

Mevrouw P.: “Jawel. Ik lust echt alle groentes.”

Houdt u van spruitjes?

Mevrouw M., glimlachend: “Ja, als ze nog heel erg jong zijn.”

Iedereen knikt bij groentes als postelein, raapstelen, spinazie.....

Mevrouw A.: “Postelein. Met peper en zout. Mijn moeder maakte het eigenlijk veel lekkerder als het was. Alle kruiden er in gooien en een lekker stukje roomboter er in...”

Mevrouw S: “Sperziebonen.”

Mevrouw P.: “Sla.”

Mevrouw S: “Je hebt ook snijbonen.”

Mevrouw M.: “En prinsessenbonen. Vind ik eigenlijk ook altijd goed. Ik vind alles wel lekker.”

Mevrouw A.: “Prei vind ik niks aan.”

Mevrouw S: “Ik vind het juist heerlijk.”

Mevrouw P.: “Sla en spinazie, dat hadden we allemaal in de tuin. We hadden alle soorten fruit: appelbomen, perenbomen, pruimenbomen. Die is omgewaaid. Mijn moeder zei: ‘Eet nou maar op wat je lekker vindt.’ ”

Afgelopen week heeft het Humanistisch Verbond samen met partners een oproep gedaan aan de politici die momenteel onderhandelen over de formatie. Hiermee wil zij aandacht vragen voor goede en waardige zorg, eigen regie en een inclusieve samenleving. Ook ouderen spreken zich uit in deze oproep.

Voor meer informatie, zie de bijlagen en:

*<http://humanistischverbond.nl/nieuws/welke-zorg-wil-jij-als-je-oud-bent>
Zelf kun je bijdragen aan de oproep op: kominactie.goudenpact.nl/*

Zingeving...een woord waar we allemaal iets anders bij denken. Wat geeft ‘zin’ aan je leven? Als je niet in staat bent zelf te beslissen wat je nodig hebt...waardige zorg wilt krijgen, erbij wilt blijven horen...wie komt er dan voor je op? Wie helpt je mee te bepalen wat jij nodig hebt?

Daarom deze week juweeltjes die gaan over waardige zorg, eigen regie en een samenleving waar iedereen bij betrokken blijft.

“Ach het gaat niet heel goed. Je wordt ouder en je verveelt je. Is niets te doen.”

“De dood komt. Is onvermijdelijk. Staat om de hoek.”

“Schep jij maar vreugde in anderen hun leven en je eigen leven. Je hebt er lol in, dat kan ik zien. Anders zou je niet zingen voor de oudjes. En je kent alle oude liedjes ook nog. Het slaat op haar dat ze dit werk doet. Om mensen af te leiden en vrolijk te maken.”

“Ik ben zo verdrietig. Het is heftig. Heftig leven gehad, maar tja wie niet. En vrouwen helemaal. Maar wil niet klagen ze zijn zo lief hier.”

“De herinneringen komen terug. Die zitten in mijn hart. Komen de tranen, dat is ook goed. Die horen erbij.”

“Hallo? Ben ik weggelopen?”

“De wereld zit vol van geluiden,
De mensen doen zo druk.
Om de ander wat doms te beduiden
Verspreken ze hun eigen geluk.”

“Ik zorg goed voor mijn buurvrouw. Ze is zo lief dan gaat het vanzelf.”

“He, even kijken of hij me nog kent (*Storm de hond*). Fijn dat je er bent. Volgende week ben ik er niet meer. Ik ben 77 en het zit niet goed in mijn hoofd. Hoeft niet meer van mij. Ik heb mijn auto moeten wegdoen. Dat is een onzinnige zin. Het heeft niets te maken met die auto maar met mijn hoofd. Je begrijpt niet. Ik heb mijn auto weggedaan, moest omdat ik Parkinson heb. Maar klopt dus niet met de zin: *ik heb de auto weggedaan en heb dus Parkinson*. Dat is namelijk logischer. Schrijf maar op, ik heb alweer een plannetje. En dat is zoals ze op zijn Amsterdams zeggen: *Een dijk van een vrouw*. En twee geweldige zoons. Eén is professor en de ander zit in Leeds of zo. Zijn allebei professor.”

“Ik vind dat ik het hier koud heb.”

“Ik heb wel eens rare dingen gedaan. Omdat ik menselijk ben.”

“Oh, wat is het leven toch moeilijk als je niets mag.”

'T HOEFT NIET
ALLEMOOL
GROOTS TE WEZEN
ALS HET EEN
BEETJE KLEIN IS,
DAT IS OOK AL
mooi'

♥ Juweeltjes

© D.ingenOmTeKoesteren

📷 Foto: Ingrid van der Voort

'In je gedachten moet je
kunnen schuilen'

♥ Juweltes
© DingenOmTeKoesteren
■ LiekeVanDeFotografie

'En alles leeft
en leeft,
geef de tijd....'

© Juweeltjes
© p.ingenomtekosteren
■ Liefstmeer Fotografie

Het leven van onze bewoners met dementie is net een schatkamer. Je vindt er donkere hoekjes, kleerscheuren, gebrek en hartzeer. Maar ook een rijkdom aan verhalen, een grote schat aan wijsheid. In de levensverhalen van bewoners liggen juweeltjes verstopt: kostbare herinneringen, ontroerende gezegdes, diepe levenskennis. Vaak in hun eigen, wondermooie poëtische taal uitgesproken: het Dementees!

Irene Kruijssen, muziektherapie

Paula Irik, Sylvia van Rijn, Eline Hoorweg, geestelijke verzorging

Anton de Komplein, Kraaipan, Beth Shalom,

Berkenstede, Kastanjehof, de Buitenhof, Hof van Sloten, Riekerhof,

Cordaan

Leestekens, levenskunst van mensen met dementie.

<https://www.cordaan.nl/leestekens-levenskunst-van-mensen-met-dementie>

